

[Ministeren for kulturelle anliggender]

man ikke, da man blev klar over, at man var nødt til at diktere disse betingelser ensidigt, har sagt: ja men så må vi have det hele med, nu skal vi have alt, hvad vi tidligere har forlangt, for nu bestemmer vi. Tværtimod, man er gået helt tilbage til minimumskraverne, helt ned på, hvad man skønnede var uomgængeligt nødvendigt for at leve op til folketingets flertals forventninger. Man har altså ikke forsøgt at give den en ekstra omdrejning eller skrue kraverne ekstra op nu, hvor man ikke behøvede at forhandle.

Jeg er sikker på, at alle hellere end gerne ville have haft den aftale, det gælder politikere såvel som embedsmænd, men vi er altså ikke kommet i land med den. Det er klart, at en minister retter sig efter folketingets flertal, og jeg ville såmænd også godt rette mig efter en opfordring fra et mindretal, men jeg vil gerne have at vide, hvordan jeg skulle gøre det, hr. Bernhard Baunsgaard. Skal der yderligere penge på bordet, og hvor skal man i givet fald skaffe dem fra? Skal vi pille én enkelt personalegruppe ud og sige: her giver vi en lønforbedring, det gør vi ikke på nogen andre områder, måske tværtimod? Eller skal man sige: ja men folketinget står ikke længe ved sin sammenkobling af regulativændringerne med ombygningen? Det tør jeg ikke uden videre sige at folketinget ikke gør.

Hvis man vil opfordre ministeren til at forhandle, vil jeg såmænd gerne holde alle de møder, det skal være, men jeg ved ikke, hvad jeg skal lægge på bordet. Jeg ville hellere end gerne holde opklaringsmøder endnu en gang, jeg skal holde alle dem, det overhovedet kan nytte at holde, men en ny forhandling kræver, at man lægger noget på bordet, og hvis folketinget vil ændre sine betingelser, så må folketingets flertal gøre det. Ministeren kan ikke gøre det hen over hovedet på et folketingsflertal.

Birte Weiss (S):

Er der ikke kommet andet ud af denne debat, er der i hvert fald kommet det ud af den, at der af regeringspartierne, flere af dem i hvert fald, er blevet tilkendegivet velvilje over for, når man er færdig med ombygningen af Gamle Scene, at kigge på også at forbedre forholdene på Nye Scene. Hvis man ser på det ud fra en publikumssynsvinkel, så er det i hvert fald væsentlig mere behageligt

at sidde i salen på Gamle Scene end på Nye Scene. Jeg synes, at man skal holde den interesse, der her er blevet tilkendegivet, varm.

Hr. Bernhard Baunsgaard sagde noget om, at det var vigtigt, at teatrets ledelse skrev sig dette bag øret, og fremstillede det, som om det var meget vigtigt, at netop de radikale gik ind for det. Nu skulle det helst ikke være så længe at bygge Gamle Scene på Det kgl. Teater om, at vi skal vente på, at det radikale venstre går hen og får flertal her i folketinget. Derfor vil jeg godt bevidne, at denne interesse deles i udpræget grad af socialdemokratiet. Den deles så stærkt af socialdemokratiet, at vi oprindeligt havde ønsket en større løsning end den, der viste sig at være et flertal for, men vi er godt tilfredse med, at det lykkedes at komme igennem med halvdele af projektet.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Ja men jeg har skam ikke noget imod, at socialdemokratiet er med til at føre en positiv kulturpolitik i dette land. Jeg minder om, at i de 10 år, vi har haft socialdemokratiske ministre, er det, vi har opnået, at den procent, der bruges til kulturbevillinger, er faldet fra ca. 1¼ pct. til 0,8 pct. af de samlede bevillinger. At socialdemokratiet også på dette punkt skifter indstilling, ligesom de gør det på så mange andre, når de kommer i opposition, er vel ikke spor overraskende, så lad os bare bruge det flertal, der er, indtil vi kan klare det selv.

Mette Madsen (V):

Jeg fik vist ikke sagt i første omgang, at vi afviser SFs forslag, men det skal naturligvis med for god ordens skyld.

Jeg vil sige til fru Birte Weiss, at det ikke er nyt, at mit parti mener, at der gerne skulle være penge til at løse skuespillets problemer, når vi er færdige med det her. Det har vi sagt hele tiden. Vi kan naturligvis ikke i dag sige, hvordan det skal være, men vi ser på det økonomiske, når vi er færdige med denne ombygning, og så skulle vi meget gerne have råd til at fortsætte med at få løst skuespillets problemer. Men det er klart – jeg tror, at fru Birte Weiss vil give mig ret i det – at før vi får besluttet, hvordan det skal gøres den lykkelige dag, vi står med pengene til